

[Øllgaard.]

Jeg skal dog ikke uddybe dette spørgsmål mere, men blot, også på mit partis vegne, anbefale lovforslaget til vedtagelse, således som det er foreslået af udvalgets flertal.

Oluf Pedersen: Jeg anser det foreliggende lovforslag for at være administrativt meget besværligt, og jeg forstod på ordføreren for flertallet, at flertallet er enig med mig heri. Hvilke besværligheder bliver der ikke, hvis det er meningen, at man vil have pengene ind fra dem, der ikke frivilligt vil spare! Spørgsmålet bliver så, om man skal ud at pante for at få folk til at spare. Det kan komme til at se meget besynderligt ud. Jeg mener også, det er skadeligt overfor sund opsparing, at man ligesom fastslår i en lov, at det at spare er noget, man ikke skal frivilligt, men noget, man skal tvinges til — det er meget uheldigt.

Jeg beklager, at man ikke har sikret sig, at den binding, der skal finde sted, ikke kan ophæves i dølgsmål; det burde naturligvis kun kunne ske ved en ny lov. Det var vel det eneste, der kunne give en lille antydning af, at der dog var en mening med loven.

Det er retsforbundets opfattelse, at denne lovgivnings værdi er meget ringe, ja, mere end tvivlsom, når det gælder at få orden på betalingsbalancen og at formindske inflationen. Og jeg tør nok sige, at denne opfattelse af værdien af de foranstaltninger, man gennemfører i henhold til påskeforliget, er ved at brede sig i befolkningen. Man vil se, at hele pressen, også regeringspressen, er klar over, at de er af ringe værdi, og man vil også se, at selv den højtærede finansminister tvivler meget stærkt om værdien af de foranstaltninger, som ministeren nu får gennemført. Jeg synes, man burde have rejst spørgsmålet på den eneste naturlige måde, nemlig ved at sætte ind med de foranstaltninger, som jeg omtalte ved første behandling — ærede medlemmer kan læse det på sp. 3598 i folketingstidenden. Jeg skal blot her nøjes med at anbefale at gå imod lovforslaget.

H. C. Hansen: Vi kan medvirke til gennemførelsen af lovforslaget i den form, hvori det er fremsat. Udvalget har, sådan som den ærede ordfører har sagt det, rent sagligt drøftet spørgsmålet om 65 års grænsen. Jeg rejste ved lovforslagets første behandling her i tinget spørgsmålet om, hvorvidt der muligvis var anledning til at ændre denne bestemmelse, og det er udvalget

efter den saglige gennemgang, der har været foretaget af lovforslaget, blevet enig om at der ikke er.

Den ærede ordfører for udvalget har anført nogle af grundene hertil, og hvis man skal sammenfatte dem, er de følgende: for det første: hvis man ophæver 65 års grænsen ved en indtægt på f. eks. en snes tusind kroner, vil det kun være godt og vel 1 pct. af skatteyderne over 65 år, der berøres deraf. For det andet: det provenu, der vil kunne blive tale om, vil være ganske minimalt, vel sagtens omkring ved et par millioner kroner. For det tredje: hvis man samtidig med at ophæve 65 års grænsen skal ophæve tilbagebetalingsgrænsen 70 år, vil der opstå adskillige urimeligheder, som det vil være sagligt vanskeligt at forsvare. For det fjerde: går man væk også fra 70 års grænsen og ophæver bestemmelsen om tilbagebetaling ved denne alders indtræden, vil der, som det er sagt i udvalgets betænkning, være adskillige mennesker, der aldrig personlig opnår at få beløbene tilbagebetalt.

Disse grunde plus forskellige tekniske problemer, som man uvægerligt støder på, hvis man skal lave en indkomstgrænse, der samtidig skal have kontakt med den skala, der findes i lovforslaget, har været sagligt bestemmende for, at man opgav den påtænkte ændring af 65 års grænsen og altså har vedtaget at fastholde den. Jeg har ønsket at fastslå, at disse saglige betragtninger har været bestemmende for udvalget og ikke mindst for mit parti ved den behandling af spørgsmålet, som har fundet sted.

Jeg skal iøvrigt ikke inklade mig på at gøre bemærkninger i synderlig udstrækning til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen. Jeg ønsker blot at gøre den ene bemærkning, at det eneste, det ærede medlem har at fremføre overfor den økonomiske situation er: nedskær aktiviteten, lad folk blive arbejdsløse! Det er det eneste, det ærede medlem appellerer til, den eneste løsning på den økonomiske situation, det ærede medlem har at anvise.

Alfred Jensen: Jeg må udtrykke en vis skuffelse over den betænkning, der foreligger. Den svarer ikke til de forventninger, skatteyderne nærede, da de hørte debatten ved første behandling i folketinget. Man havde regnet med, at der ville ske en gennemgribende drøftelse af problemerne i forbindelse med dette forslag om ændring i den oprindelige lov om bunden opsparing; og man havde ventet, at disse drøftelser skulle resultere i ændringer i det fremsatte